

РЕШЕНИЕ

Номер 245 Дата 10.08.2017 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Пловдивски апелативен съд
трети търговски състав

търговско отделение

Председател: Красимир Коларов

Членове: Георги Чамбов
Емил Митев

Секретар: Златка Стойчева

открито съдебно заседание на 01.03.2017 г.

разгледа докладваното от Емил Митев

търг. въззивно дело номер 823 по описа за 2016 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивната жалба на ищците С. Ф.Н., ЕГН:***** и К.А. Н., ЕГН:*****,** против Решение № 70 от 24.06.2016 г, постановено от Х. окръжен съд по търг. дело № 120/2015 г по описа на съда, както и против Решение № 77 от 05.08.2016 г., постановено от ХОС по реда на чл.250 ГПК.

Решението се обжалва в частта му, с която сумата дължима по чл.55,ал.1 пр.1 ЗЗД като получена без правно основание е присъдена в размер на 12 176.52 лв, вместо да бъде присъдена в размер на 7 571.05 швейцарски франка ,представляваща разлика между размера на действително заплатените анюитетни вноски, и уговорените първоначално месечни погасителни вноски.

Решението се обжалва от ищците и в частта му, с която искът по чл.86 от ЗЗД е уважен, но сумата е присъдена отново в български лева , вместо в размер на 697.21 швейцарски франка.

Обжалва се е решението постановено по реда на чл.250 ГПК, с което съдът е оставил без уважение молбата на ищците за постановяване на допълнително решение , тъй като съдът не се е произнесъл по цялото искане.

Ищецът е направил искане съдът да постанови изменение на чл.6,ал.2 от договора НЛ 29451 от 23.11.2007 г за банков кредит, както и

е направил искане съдът да се произнесе по отрицателен установителен иск, че не е възникнало правоотношение в размер на 140 643 швейцарски франка към момента на подписване на договора за банков кредит от 23.11.2007 г.

Въззиваемата страна „Ю.Б. „АД, представлявано от АД „М. И Р.“ чрез адвокат А.С. поддържат писмен отговор, съгласно който въззивната жалба е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Въззивна жалба срещу решението на първоинстанционния съд е подадена и от ответника „Ю.Б. „АД, в частта, с която съдът на основание чл.26, ал.1 ЗЗД е прогласил нищожността на следните неравноправни по смисъла на чл.143 т.10 и т.12 ЗЗП, а именно: чл.3, ал.1 от договора, чл.3, ал.5, чл.6, ал.3, чл.13, ал.1 и чл.23, ал.1 от договора за банков кредит.

В частта от решението, с която, с която съдът е прогласил нищожността на клаузата по чл.23, ал. 2 от договора за банков кредит като неравноправна се претендира да бъде обезсилено решението като недопустимо, тъй като тази клауза не е оспорена .

Решението се обжалва и в осъдителната му част, с която „Ю.Б. „АД е осъдена да заплати на ищците сумата 12176.52 лв., представляваща левовата равностойност на 7 571.05 шв.франка, дължима на основание чл.55, ал.1 предл. първо ЗЗД, като недължимо платена от кредитополучателите, както и в частта с която банката е осъдена да заплати сумата 1121.32 лв, представляваща левовата равностойност на 697.21 швейцарски франка , представляваща обезщетение за забавено плащане по чл.86 от ЗЗД, дължимо за времето от 28.02.2011 г. до 28.02.2014 г.

Претендира се отмяната на решението в уважителната му част и постановяване на въззивно решение, по силата на което да се отхвърлят обективно съединените иски.

Пловдивският апелативен съд след преценка на изложените във въззивните жалби, депозиран и от двете страни оплаквания и доводи приема за установено следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски по чл.26, ал.1 ЗЗД във връзка с чл. 143 т.3, т.10 и т.12 от Закона за защита на потребителите – за прогласяване нищожността на пет конкретни договорни клаузи , тъй като са неравноправни по смисъла на чл.143 т.3, т.10 и т.12 от ЗЗП.

Предявен е и осъдителен иск за сумата 7 571.05 швейцарски франка, която сума е недължимо платена и получена от банката, при начална липса на основание - чл.55, ал.1 предл.първо от ЗЗД.

По въззивната жалба на „Ю.Б. „АД .

По делото е установено, че между страните е възникнало правоотношение по договор за банков кредит № ** от 23.11.2007 г.,предназначен за закупуване на недвижим имот .

По силата на договора „Ю. И Е.Д.Б.“АД , с актуално наименование „ Ю.Б. „АД-С.е предоставила на кредитополучателите С.Ф.Н. и К.А.Н. кредит в швейцарски франкове, в размер на равностойността в шв. Франкове на 83 000 евро, по курс „купува“ на Банката за швейцарския франк към евро в деня на усвояването на кредита. Това е датата на сключването на окончателния договор за покупко-продажба на недвижим имот в нотариална форма. Няма спор, че кредита е предоставен в швейцарски франка в общ размер на 140 643 шв. франка / справка –погасителния план по договора/.

Ищците считат, че следните пет договорни клаузи са неравноправни и следователно нищожни като такива,а именно :

а/ клаузата на **чл.3,ал.1** от договора, съгласно която“ За усвояения кредит кредитополучателят дължи на Банката годишна лихва в размер на сбора на **Базовия лихвен процент** на „ Ю. И Е.Д.Б.“АД /БЛП/ за жилищни кредити в швейцарски франкове,валиден за съответния период на начисляване на лихвата, плюс договорна надбавка от 1.65 пункта. Към момента на сключването на настоящия договор БЛП на банката за жилищни кредити в швейцарски франкове е 4.5%.“.

б/ клаузата на **чл.3,ал.5** от договора , съгласно която „ Действащият Базов лихвен процент на „ Ю. И Е.Д.Б.“АД **не подлежи на договаряне** и промените в него стават **незабавно** задължителни за страните.

3 Банката уведомява кредитополучателя за новия размер на БЛП и датата, от която той е в сила, чрез обявяването им на видно място в банковите салони. Договорените в настоящия договор надбавки не се променят“.

в/ клаузата на **чл.6,ал.3** от договора за банков кредит , съгласно която „ В случай, че по време на действието на настоящия договор Банката промени Базовия лихвен процент на „Ю. и Е.Д.Б.,„АД за жилищни кредити, размерът на погасителните вноски, определени в ал.1 на чл.6 се променя **автоматично**, в съответствие с промяната, за което кредитополучателят с подписването на настоящия договор, дава своето неотменяемо и безусловно съгласие“.

г/ клаузата на **чл.13,ал.1** от договора за кредит, съгласно която „ Банката запазва правото си по време на действие на настоящия договор да променя Тарифата за условията,лихвите, таксите и комисионните, които „Ю. И Е.Д.Б.“АД прилага за операциите си, както и приложимите

лихви по настоящия кредит в швейцарски франкове или друга валута при евентуалното му превалутиране по реда на чл.21 от договора. Измененията в Тарифата и /или приложимите лихви влизат в сила от деня на приемането им от компетентните банкови органи и са задължителни за страните по настоящия договор“.

д/ клаузата на **чл. 23,ал.1** от договора за кредит съгласно която „Кредитополучателят декларира, че е запознат и съгласен с обстоятелството, че промяната на обявления от Банката курс купува и /или продава на швейцарския франк към българския лев, както и превалутирането по чл.21 от договора, може да има за последица, включително и в случаите на чл.6,ал.2 от договора,повишаване на размера на дължимите погасителни вноски по кредита, изразени в евро, като напълно приема да носи за своя сметка риска от такива промени и повишаване, както и че е съгласен **да поеме всички вреди**/, включително и пропуснати ползи /, произтичащи от промяната на валутните курсове и новите лихви, приложими по превалутирания кредит“.

Следва да се отчете ,че договорът за банков кредит се включва в приложното поле на Закона за защита на потребителите, тъй като ищците като физически лица имат качеството на потребители по смисъла на § 13 т.1 от ДР на ЗЗП,а ответната Банка е търговец по смисъла на §13т.2 от ДР на ЗЗП.

Всичките пет договорни клаузи, които ищците оспорват като нищожни са предварително изготвени от Банката и са стандартни клаузи, предлагани на всички кредитополучателите.

Ищците не са имали каквато и да е възможност да влияят върху съдържанието на тези клаузи и да договорят други клаузи, различни от предложените. Всъщност и ответника по делото не е доказал, че оспорените клаузи са били индивидуално уговорени. Съгласно чл.146,ал.4 ЗЗП Когато търговецът или доставчикът твърди, че определено условие от договора е индивидуално уговорено, тежестта за доказването пада върху него. От съдържанието на оспорените клаузи на чл.3,ал.1, чл.3,ал.5, чл.6,ал.3 и чл.13,ал.1 от договора за банков кредит става ясно,че те уреждат възможността за **едностранна корекция** на Базовия лихвен процент / БЛП/, който се определя едностранно от Банката, без възможност за договаряне, като промените в БЛП стават „незабавно задължителни за страните“, съгласно чл.3,ал.5 от договора. Наред с това с оспорените разпоредби е предвидена възможността Банката **едностранно** да променя размера на месечната погасителна вноска, както и размера на договорените лихви и таксите, предвидени в

Тарифата за условията, лихвите, таксите и комисионните.

В конкретния случай промяната на Базисния лихвен процент се определя изцяло от Банката и тя единствена може да направи едностранна корекция. Изрично е посочено, че не съществува възможност за договаряне с кредитополучателите.

ПАС споделя извода на първоинстанционния съд, че клаузите по чл.3,ал.1, чл.3,ал.5 и чл.6,ал.3 от договора за банков кредит са неравноправни клаузи по смисъла на чл.143 т.10 от ЗЗП. Това са уговорки, които са във вреда на потребителя, които не отговарят на изискването за добросъвестност и водят до значително неравновесие между правата и задълженията на банката като търговец от една страна и правата на кредитополучателя. В хипотезата на чл.143 т.10 от ЗЗП е налице неравноправност в случаите при които договорните клаузи позволяват на търговеца или доставчика да променя **едностранно** условията на договора въз основа на непредвидено в него основание. Посочените три клаузи, чиято нищожност се претендира съдържат един променлив компонент, а именно „Базовия лихвен процент“, който Банката може едностранно да промени, но не е ясно при настъпването на какви точно условия това може да стане. Не е предвидено основанието за това, при което положение кредитополучателя е поставен в незавидното положение да изчаква поредното увеличение на месечната погасителна вноска, след като е дал своето „безусловно „ съгласие Банката едностранно да променя БЛП, без да е ясно въз основа на какви конкретни критерии, които трябва предварително да бъдат определени банката може да променя БЛП. При сключването на договора за банков кредит не е било спазено изискването на чл.58,ал.1 т.2 Закона за кредитните институции при отпускането на кредита банката да посочи в писмена форма метода, който се използва за изчисляване на лихвата и условията, при която тя може да се променя.

Пред първата инстанция е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице Д., което е посочило кои са компонентите от които се определя БЛП, съгласно методологията на „Ю.Б. „АД.

Една част от тези компоненти действително са обективни и това е трансферната цена на привлечения ресурс в швейцарски франкове. Същата се определя от лихвен мерител, като при кредити във шв. Франкове се прилага тримесечния Либор за швейцарски франкове. Обективен характер имат и директните нелихвени разходи на Банката за привлечения паричен ресурс като минималните задължителни резерви, Фонда за гарантиране на влоговете в банките – ФГВБ, както и

рисува премия. Но има и компоненти , при които банката може да влияе пряко, каквато е буферната надбавка, която се определя от банката като се отчита нивото на риска при най-кредитоспособните клиенти. В крайна сметка БЛП , респективно: неговите промени се определят с решение на специален орган на банката – Комитет за управление на активите и пасивите. Преценката на този орган за нивото на риска е субективна и позволява увеличаването на БЛП със ставка, определена по целесъобразност.

Следва да се приеме, че клаузата по чл.13,ал.1 от договора също е неравнопавна по смисъла на чл.143 т.10 от ЗЗП , тъй като Банката и в този случай може едностранно да променя Тарифата за таксите по обслужването на банковите кредити. И в този случай не са посочени конкретни условия, при наличието на които банката може да промени Тарифата, поради което и не може да се направи преценка дали се касае до външни причини, независещи от Банката. По този въпрос банката, разбира се е на противоположното мнение, като в писмения си отговор е посочила убедителен, макар и по-скоро емоционален контрааргумент „Какво би се случило с банковата система по света, ако всеки кредитополучател, който реши предсрочно да върне своя кредит бъде освободен от заплащането на лихви, такси и комисионни“. Българските граждани, както и българският съд се интересуват повече от състоянието на българската банкова система. Но отговорът на този въпрос все пак е, че ако отпаднат таксите за предсрочно погасяване на банковите кредити, които са санкциониращи по своя характер , светът няма да загине. Напротив: ще стане по-добро място за живеене на кредитополучателите, включително и за тази част от адвокатите които също сключват договори за кредит с български банки . .

По отношение на клаузата по чл.23,ал.1 от договора , както и предходната по чл.13.,ал.1 от договора – първоинстанционният съд ги е разгледал „ан блок“, без да изложи конкретни мотиви, поради които счита тези клаузи за неравнопавни.

Клаузата по чл.23,ал.1 от договора е във вреда на потребителя, тъй като възлага върху него всички неблагоприятни последици при промяната на обявените от Банката курс

„ купува“ или курс „продава“ на швейцарския франк към българския лев. Вярно е , че е възможно и понижаване на курса , при което банката ще получи повече от това, което е предоставила , но не и по-малко. Още към момента на подписването на договора и конкретно на тази клауза - страните са поставени в неравностойно положение. Това е така, тъй като задължението на банката е на фиксирана стойност, която е точно

определена към момента на подписването на договора. Тя не се влияе от промените в курса на швейцарския франк. От друга страна насрещното задължение на кредитополучателя е неопределено и всичките неблагоприятни последици от т.н. “курсови разлики”, се поемат само от кредитополучателя.

В това отношение ПАС споделя аргументите, изложени от Комисията за защита на потребителите в решението от 27.05.2015 г., което се отнася до неравноправни клаузи на договори за банков кредит в швейцарски франкове, сключени с „Ю.Б. „АД.

След като е приел, макар и с мотиви, изложени „ан блок“, че петте договорни клаузи са неравноправни по смисъла на чл.143, т.10 т.12 и като такива нищожни първоинстанционният съд правилно е уважил и обусловения осъдителен иск по чл.55, ал.1 предл. първо ЗЗД.

Първоначалната претенция на ищците по исковата молба, че са погасени 67 погасителни вноски в завишен размер, но по-късно претенцията е изменена за 60 завишени погасителни вноски, заплатени за времето от 28.02.2009 г. до 28.02.2014 г. Ищците са съобrazили факта, че първите 7 пог.вноски са погасени по давност, поради което и претенцията им е до размера на непогасените 60 погасителни вноски. Ответника поддържа възражението, че вземането е погасено с изтичането на кратката тригодишна давност по чл.111б. “в” ЗЗД. Възражението е неоснователно, тъй като вземането на ищците е предявено на извъндоговорно основание – за недължимо плащане по чл.55, ал.1 предл. първо от ЗЗД. В случая е приложима общата петгодишна погасителна давност по чл.110 ЗЗД.

В този смисъл съдът правилно е уважил осъдителния иск до размер на 7 571.05 шв.франка въз основа на заключението на вещното лице, но е присъдил неправилно сумата в български лева.

В исковата молба се претендира присъждането на исковата сума в швейцарски франка, което е напълно допустимо и след като платените вноски са в същата валута следва да се присъди вземането за надвнесени погасителни вноски в швейцарски франка в размер на 7 571 шв.франка. В този смисъл ищците са претендирали исковата сума в швейцарски франкове, а левовата им равностойност е посочена очевидно за улеснение на съда при определяне на ДТ. По същия начин стоят нещата и с претенцията по чл.86 ЗЗД, която следва също да се присъди във шв.франка – 697.21 шв. франка., както е поискана с исковата молба. По отношение на клаузата на чл.23, ал.1 от договора банката чрез процесуалният си представител е посочила всички решения, предимно на столичните съдилища, които са с идентичен предмет, по които ответната банка е била страна.

Съдът обаче следва да съобрази решенията на ВКС относно неравноправните клаузи в договорите за кредит, представляващи задължителна съдебна практика. Тази практика е обективирана в Решение № 77 от 22.04.2015 г. по гр.дело № 4452/2014 г на ВКС, ГК, 3-то гражданско отделение, Решение № 165 от 2.12.2016 г, постановено по търг.д. №1777/2015 г на ВКС, ТК, първо т.е., Решение № 424 от 2.12.2015 г, постановено по гр.дело № 1899/2015 г на ВКС, ГК. 4 то гр.отд., докладчик: съдията Боян Цонев.

Следва да се допълни и Решение № 205 от 7.11.2016 г по търг.дело № 154/2016 г на ВКС, ТК, първо т.отделение, докладчик: съдията Ирина Петрова, в мотивите на което се съдържа извод, който е изцяло е приложим в настоящия казус. Извода е в смисъл, че уговорената в договора за кредит възможност за едностранно увеличаване от страна на банката на първоначално определения размер на Базовия лихвен процент, без да са определени предварително и без да се включат в съдържанието на договора ясни правила за условията и методиката, при които този размер на БЛП може да се променя до пълното погасяване на кредита- не отговаря на изискването за добросъвестност. В този случай по отношение на такава клауза изключението по чл.144,ал.3,т.1 от ЗЗП е неприложимо.

В заключение въззивната жалба на „Ю.Б.“АД е неоснователна и следва да се остави без уважение.

По отношение на разпоредбата на чл.23,ал.2 от договора от договора за кредит – нито в първоначалната искова молба, нито в допълнителната ИМ ищците са претендирали нищожността на тази клауза като неравноправна. В тази му част решението следва да бъде обезсилено като недопустимо, тъй като съдът се е произнесъл по иск, който не е бил предявен.

2. По въззивната жалба на ищците Н..

Жалбата се отнася до постановеното допълнително решение № 77/5.08.2016 г, постановено от ХОС, с което съдът е оставил без уважение искането за поправка на очевидна фактическа грешка, допуснатата в диспозитива на решение № 70 от 24.06.2016 г, постановено по търг.дело № 120/2015 г по описа на ХОС.

ПАС вече изложи съображенията си поради които счита, че претенцията по чл.55,ал.1 предл.1во ЗЗД следва да бъде присъдена в швейцарски франкове. За яснота следва да се постанови нов диспозитив, съобразен с петитума на исковата молба. Не е налице очевидна фактическа грешка, поради което следва да се потвърди обжалваното допълнително решение в тази му част. Последното се обжалва и в

частта му, с която ХОС е оставил без уважение искането на ишците за допълване на първоначално постановеното решение . С молба от 30.06.2016 г ишците по реда на чл.250,ал.1 ГПК са поискани от съда да постанови допълнително решение, с което да се произнесе по т.3- от петитума на ИМ. Такава точка има, но тя е за присъждане на съдебни разноски. Искането съдът да се произнесе служебно освен по оспорените в ИМ пет договорни клаузи, така и за други които счете за неравноправни – няма задължение съдът служебно да се произнася по неравноправните клаузи в договорите. Това се отнася и до искането да се признае за установено ,че задължението по чл.1 от договора за банков кредит е несъществуващо,а валидното задължение е за връщане на сумата 83 000 евро. Не е формулирано искане за прогласяване на клаузата на чл.1 като нищожна поради неравноправност – поради което и в този случай съдът правилно е оставил молбата по чл.250 ГПК без уважение. Това се отнася и до третото искане – съдът да измени клаузата на чл.6,ал.2 от договора, като заличи израза „швейцарски франкове“. И в този случай съдът не е сезиран с искане за прогласяване на клаузата на чл.6,ал.2 от договора, но дори и да бе предявен такъв иск, то съдът може да прогласи клаузата за нищожна, ако прецени че същата е неравноправна. Но съдът няма правомощието нито да изменя, нито да допълва една неравноправна клауза в договора, тъй като последната не поражда действие.

Следва да се потвърди допълнителното решение, тъй като съдът се е произнесъл по цялото искане на ишците, така както е формулирано в исковата молба и в допълнителната такава.

3. По частната жалба на „Ю.Б.“АД – същата е против Определение № 333 от 28.10.2016г., постановено от ХОС, с което съдът е оставил без уважение молбата на банката по чл.248 ГПК- за изменение на съдебните разноски.

Правилно първоинстанционният съд е оставил без уважение възражението на ответника по чл.78,ал.5 ГПК- за прекомерност на адвокатското възнаграждение . Същото е документално установено в размер на 1500 лв, която сума изобщо не е прекомерна с оглед на фактическата и най-вече правна сложност по делото. Следва да се отчете и факта, че ишците са предявили 6 обективно съединени иска за нищожност на пет клаузи като неравностойни, включително и осъдителен иск.

Следва да се потвърди обжалваното определение.

Не следва да се присъждат съдебни разноски пред въззивната инстанция в полза на ишците , тъй като въззивната им жалба е неоснователна.

По тези съображения Пловдивският апелативен съд

Р Е Ш И :

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 70 от 24.06.2016 г, постановено от Х. Окръжен съд в частта му, с която съдът на основание чл.26,ал.1 предл. първо ЗЗД във връзка с чл.143 т.10 и т.12 ЗЗП е прогласил **нищожността** на следните неравноправни клаузи,а именно: клаузата на чл.3.ал1 от договора, чл.3.ал.5,чл.6,ал.3,чл.13,ал.1 и чл.23,ал.1, които клаузи се съдържат в договора банков кредит за покупка на недвижим имот № **** от 27.11.2007 г., сключен между „Ю. и Е. Д.Б.“АД, с актуално наименование „Ю.Б.“АД, ЕИК *****) като кредитор от една страна и от друга:кредитополучателите К.А.Н. , ЕГН:*****)и С. Ф.Н., ЕГН: *****) .

ОБЕЗСИЛВА като недопустимо решението, в частта му, с която съдът е прогласил нищожността на клаузата на чл.23,ал.2 от договора за банков кредит от 27.11.2007 г. и прекратява производството по делото в тази му част.

ОТМЕНЯ решението, в частта, с която „Ю. И Е.Д.Б.“АД, с актуално наименование „Ю.Б.“АД *** е осъдена да заплати на ищците сумата 12 176.52 лв, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Ю.Б.“АД, ЕИК *****) да заплати на К.А.Н. и С.Ф.Н. сумата от **7 571.05 швейцарски франка**, представляваща разлика между предварително договорени анюитетни вноски и заплатените от ищците 60 –шестдесет завишени вноски по договора за банков кредит от 27.11. 2007 г за времето от 28.02.2009 г до 28.04.2014 г.,включваща и такса за управлението на кредита, ведно със законната лихва върху главницата ,считано от 28.02-2014 г до окончателното изплащане.

ОТМЕНЯ решението в частта му, с която „Ю. И Е.Д.Б.“АД, понастоящем „Ю.Б.“АД е осъдена на заплати на ищците сумата от 1121.32 лв, представляваща обезщетение по чл.86 ЗЗД, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Ю.Б.“АД-С.да заплати на ищците К.А.Н. и С. Ф.Н. сумата **697.21 швейцарски франка**,представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за времето от 28.02.2011г. до 28.02.2014 г.

ПОТВЪРЖДАВА допълнителното решение № 77 от 05.08.2016 г, постановено от ХОС по т.д.№ 120/2015 г по описа на съда, с което съдът е оставил без уважение молбата на ищците К.Н. и С.Н. за поправка на очевидна фактическа грешка, както и искането по чл.250,ал.1 ГПК- за

допълване на решението, съгласно молбата вх.№ 6525 от 30.06.2016 г., подадена от ищците.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 333 от 28.10.2016 г, постановено от ХОС по търг.дело № 120/2015 г, с което съдът е оставил без уважение молбата по чл.248 ГПК ,депозирана от „Ю.Б.“АД за изменение на решението в частта за разноските.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.